

Phần 06

- **N**ày!

Sầm Giang quơ tay trước mặt Hương Thủy. Chiều nay chính cô chủ động đi tìm anh, nhưng khi hai người ngồi bên nhau, cô thật lặng lẽ chẳng nói lời nào, bàn tay cứ hờ hững vẽ vẽ lên ly nước.

- Có chuyện gì lo nghĩ vậy?

Sầm Giang nắm bàn tay Hương Thủy giật giật, CÔ mới giật mình như vừa ra khỏi cơn mê, ngỡ ngác:

- Gì?

- Tôi hỏi... có chuyện gì lo nghĩ phải không?

- Không... à mà có.

- Sao lại không rồi có?

- Bởi vì...

Hương Thủy bồi rối:

- Anh từng khuyên nên tha thứ cho Nam Giao phải không?

- Phải. Đã gặp Nam Giao rồi à?

- Có ngày nào mà không đến nhà. Ngày hôm qua anh ấy ngất đi và tôi... đã tha thứ.

- Như vậy là sao?

Sầm Giang hồi hộp hỏi. Hương Thủy ngược mắt nhìn Sầm Giang:

- Là đã tha thứ. Tha thứ có nghĩa là nối lại tình cảm.

Sầm Giang nghe tim mình thắt lại, anh cố giữ vẻ thản nhiên:

- Thì tự lòng Hương Thủy thấy còn yêu không thể quên được thì nên tha thứ. Đó là quyền quyết định của cô mà.

- Anh... không ngăn cản tôi?

Hương Thủy hỏi mà lòng nghe đầy hờn giận. Ít ra anh cũng nói một lời gì đó, anh đã từng hôn cô mà, chẳng lẽ nụ hôn đó chỉ là sự xúc động trong nhất thời.

Sâm Giang cười nhẹ:

- Tôi có quyền gì ngăn cản. Quyết định nối lại hay không là quyết định của cô mà.

- Cô cô...tôi nghe giọng anh nói mà phát chán. Anh là...đồ cù lần.

Hương Thủy đứng vụt lên, cái đứng dậy mạnh làm ly nước trên bàn ngã lăn. Chẳng thèm quan tâm cô quay ngoắt người đi như chạy ra cửa và tuôn luôn ra đường. Sâm Giang buồn rầu nhìn theo. Lạ không. Tôi là người nên nổi giận, chứ sao lại là cô?

Vẫy tay gọi phục vụ, Sâm Giang bảo mang bia. Anh muốn uống cho say, say cho quên tất cả.

- Trời ơi! Con hư quá vậy Giang, đi uống rượu say tới té tới té lui như vậy hả?

Bà Ba quát khế khi thấy Sâm Giang vừa bước vào nhà đã ngã chúi, anh cố ngồi dậy và lại té tiếp.

- Ngoại à! Ngoại mắng hay ngoại đánh con đi, con là cái thằng quên thân phận mình đi yêu một cô gái giàu có. Lương tháng nào nương tháng đó, còn mắc nợ nữa vì muốn làm vui lòng cô ấy.

Sâm Giang cười đau đớn:

- Nhưng “cày đa cũ đã về bến đò xưa” rồi ngoại ạ. Con sẽ...không xài tiền nhiều và ngoại không phải mắng con nữa.

- Vậy con đã thức tỉnh chưa.

Không có câu trả lời, Sâm Giang cố đứng lên đi vào giường té nhoài lên, nửa thân trên giường, nửa thân dưới đất.

Lắc đầu, bà Ba cố đỡ người Sâm Giang lên:

- Hãy quên cô gái ấy đi con ạ. Giữa người ta và con là hai giai cấp khác nhau trái tim cô gái đó chẳng có hình bóng con.

Trong cơn say ngất ngưỡng, Sâm Giang vẫn nghe rõ lời của ngoại mình. Anh muốn nói với ngoại, tình yêu có lý lẽ riêng của nó. Không thể nói lý trí là nên và

không nên. Say quá, Sầm Giang thiếp đi. Trong giấc ngủ, anh thấy mình lại được hôn Hương Thủy? Cô mặc áo cô dâu, anh dẫn cô đi chạy trốn.

Cham mặt Sầm Giang ở công ty, Hương Thủy giận dỗi định làm lơ, nhưng...

- Anh Giang, vào đây!

Từ trên lầu, cô vẫn thư chạy ào xuống:

- Anh Giang, vào đây nói này nghe nè!

Cô lôi Sầm Giang đi tì tì theo mình, nói gì đó với Sầm Giang mà áp sát miệng vào tai anh như là muốn hôn vào mặt anh vậy. Sầm Giang chẳng những không tránh ra mà đứng yên lặng nghe, rồi đưa tay vỗ lên vai thân mật. Hương Thủy cắn mạnh môi, lòng hờn giận lại dâng trào hơn. Cô giậm chân gọi to.

- Anh Sầm Giang!

Sầm Giang quay lại ánh mắt dừng đọng:

- Có chuyện gì vậy có Hương Thủy?

- Không có chuyện gì, nhưng tôi muốn anh đi với tôi.

Sầm Giang lắc nhẹ đầu:

- Hôm nay tôi bận lắm. Giữa chúng ta bây giờ cũng khác rồi. Muốn hay không, cô và anh Nam Giao trước mọi người là vợ chồng. Cô đi với tôi e không tiện lắm. Xin lỗi nghe.

Giọng nói vẫn dịu dàng điềm đạm và nói xong anh đi luôn cùng với cô phụ trách văn thư. Hương Thủy đứng nhìn theo sững sờ. Xưa nay, từ lúc quen nhau, anh chưa bao giờ cư xử với cô như vậy. Tức đến phát khóc, Hương Thủy chạy rầm rập lên phòng ông Trương:

- Ba!

- Con lại gây với Nam Giao à?

- Không có!

Gieo mạnh người trên ghế, Hương Thủy dần đổi:

- Con giận anh Giang, vậy mà anh ấy tỉnh bơ.

Ông Trương bật cười:

- Vậy con muốn Sầm Giang xin lỗi con? Đừng có trẻ con! Hơn nữa, con đã chấp nhận tha thứ cho Nam Giao thì mọi sự thân mật với Sầm Giang cần hạn chế.

Sao hôm nay ba dễ dãi và đứng về phe anh Nam Giao vậy?

- Con hỏi ba tại sao à? Xưa nay, chẳng phải con chỉ yêu Nam Giao? Thật ra không hẳn ba ghét Nam Giao, ba và ba của Nam Giao từng là bạn hồi nhỏ cho đến lớn, ông ấy làm sai nguyên tắc gây lãng phí tiền nhà nước ở tù phạm làm người, thấy người xuống dốc cũng không nên quay ngoắt đi đó mới là đạo đức làm người.

Hương Thủy cảm động ôm cổ cha:

- Con hạnh phúc có người cha đáng yêu như ba.

- Tích đức cũng là một cách ba muốn con luôn hạnh phúc.

- Nhưng ba ơi...

- Sao ngập ngừng không nói?

- Ba đã từng bị tổn thương trong tình cảm chưa?

- Làm người thì đâu có ai tránh khỏi, nhưng con đã tha thứ cho Nam Giao rồi mà?

- Đúng là con đã tha thứ, mềm yếu trước sự ăn năn của anh ấy. Bây giờ làm lành với nhau, có điều gì đó thay đổi trong con.

Ông Trương nhíu mày:

- Là sao?

- Dường như con đã thay đổi, và không hiểu sao con lại tức giận khi anh Sầm Giang không còn vui vẻ với, con nữa.

- Nó đang hạn chế tình cảm bởi vì con là cô gái...nói nôm na như hoa có chủ vậy. Nhưng lo học đi đã, con gái của ba.

Hương Thủy ngòai chống cằm nghĩ ngợi. Ông Trương âu yếm vuốt tóc cô:

- Hãy làm người lớn, đừng trẻ con nữa.

- Hãy biết nhận thức việc mình đang làm. Nhận thức việc đang làm? Tâm hồn Hương Thủy đang đầy ắp nỗi buồn, khi giữa cô và Sầm Giang không còn vui vẻ như ngày nào. Mình hãy còn trẻ con lắm sao?

- **H**ương Thủy!

Nam Giao kéo Hương Thủy vào vòng tay mình. Anh định hôn cô, song Hương Thủy nguẩy người tránh nụ hôn:

- Đừng anh...

Nam Giao nhú mày:

- Em sao vậy?

- Anh Giao! Hình như em đã thay đổi!

- Là sao? Em vẫn còn nghĩ đến chuyện anh và San San à? Anh thề với em là anh đã quên cô ấy, và vì em, anh đã quên cả thù hận.

- Em tin anh. Nhưng có lẽ đến lúc em đã thay đổi và có lỗi với anh.

- Là sao? Anh không hiểu.

- Chính em cũng không biết nữa.

Hương Thủy áp úng, cô không biết giải thích như thế nào nữa. Rõ ràng là khi Nam Giao kéo cô vào lòng và hôn cô, cô không có cảm giác nào hết. Tình yêu tha thiết nồng nàn ngày nào có lẽ đã tan mất khi anh phản bội cô và rồi những ngày vui vẻ bên Sầm Giang đã thay đổi suy nghĩ và tình cảm trong lòng cô rồi chẳng?

- Hương Thủy!

Nam Giao áp hai bàn tay lên má Hương Thủy để bắt cô nhìn anh. Hai ánh mắt giao nhau, anh nhìn chăm chú vào mắt cô:

- Anh muốn em nói sự thay đổi ở em. Ngày anh còn yêu San San và đau khổ đến sa đà vì cô ấy, em luôn hận anh. Thậm chí, còn giúp anh phá đám cưới San San, vậy sao bây giờ em lại nói thay đổi?

Hương Thủy lúng túng sụp mắt xuống:

- Ngày ấy, em thật sự yêu anh, yêu đến độ bỏ thói cao ngạo của cô gái nhà giàu, tình nguyện xoa dịu và thay thế San San trong lòng anh.

Nam Giao gật đầu:

- Anh biết điều ấy. Chính vì vậy mà anh đã quên San San để yêu em. Hay là bây giờ em thấy anh không còn là con trai ngài thứ trưởng nữa, nên...

- Anh Nam Giao! - Hương Thủy đẩy mạnh Nam Giao - Anh nghĩ em thay đổi vì như thế sao?

- Đó là cách nghĩ của anh.

- Sao anh không nghĩ anh đã làm tổn thương em. Em muốn tha thứ cho anh... ừ, và em cũng đã tha thứ, nhưng có lẽ tâm hồn em không như ngày xưa nữa. Nam Giao! Em xin lỗi chúng mình hãy chia tay đi anh.

Nam Giao sững sờ:

- Em hết yêu anh và đã yêu Sầm Giang rồi phải không? Cái thằng đó có thể hơn anh được sao?

Nam Giao chua chát:

- Một thằng khố rách áo ôm, em lại xem nó quan trọng hơn anh. Anh có cảm giác là em đang sỉ nhục anh, dù anh thay đổi và một lòng vì em. Được! Em cứ suy nghĩ đi, nhưng đừng bao giờ em nói với anh là em yêu thằng cù lần đó.

- Sao anh có thể xúc phạm anh Giang như vậy?

- Anh sẽ đập vào mặt nó nữa kia, nếu nó tiếp tục ở bên em.

- Anh thật quá đáng! Anh mà xúc phạm anh Giang là em xem như giữa em và anh đã kết thúc.

Hương Thủy giận dỗi bỏ đi. Nam Giao tức giận hét to lên:

- Hương Thủy! Nào đã nói chuyện xong đâu, trở lại cho anh bảo!

Hương Thủy vẫn bỏ đi. Ừ, cô kỳ lạ thật. Ngày nào bảo yêu sống yêu chết Nam Giao, vậy mà bây giờ lại đi nói lời chia tay với anh. Đi nhanh như chạy, Hương Thủy tuôn vào Sầm Giang.

- Hự...

Đau muốn chết và ngã chúi, nếu như không có cánh tay rắn rỏi níu cô giữ lại và ôm vào lòng. Cả hai cùng té lên nền gạch, đã vậy mặt cô và Sầm Giang chạm vào nhau như là hai người sắp sửa hôn nhau vậy. Vòng tay sao chắc chắn và cũng thật êm ái. Hương Thủy muốn mãi nằm yên thụ hưởng cảm giác ấy. Nhưng, anh đẩy cô ra lạnh nhạt:

- Đi đâu mà dữ như vậy?

Như giấc mơ đẹp bị đánh tan, Hương Thủy giận dữ:

- Anh đi tuôn vào tôi còn nói nữa hả? – Hừ!

Và lần này là Hương Thủy đẩy Sầm Giang bằng cả hai tay, đẩy mạnh bạo dữ dội. Xong, mặc kệ Sầm Giang, cô bỏ chạy đi.

- Ôi trời!

Sầm Giang vờ té ngồi luôn trên nền gạch đứng dậy không nổi, rên lên. Đã chạy đi mười bước, bất chợt Hương Thủy quay lại. Sầm Giang bị cô xô ngã đứng lên không được. Đúng là cô quá thô bạo và mạnh tay. Cô đi đến ngập ngừng:

- Anh có sao không?

- Không biết nữa, để đứng lên xem!

Sầm Giang chống tay, đứng lên và đi cà nhắc, song lại sụm xuống:

- Sái khớp mắt rồi.

Hương Thủy lo lắng:

- Tại tôi... Hay để tôi điện thoại gọi bác sĩ nhen.

- Tôi không cần đâu! Để tôi về nhà lấy thuốc rượu của bà ngoại xoa bóp, có lẽ sẽ hết.

- Tại tôi... xin lỗi nhen.

- Nhưng đi đâu mà quá mạng vậy, lại cãi nhau với Nam Giao phải không?

- Không phải cãi nhau mà... chia tay.
- Chia tay?
- Tôi nói là tôi... không còn yêu anh, cũng như khó quên sự phản bội của anh ấy.
- Nam Giao nói như thế nào?
- Anh ấy bảo tôi hãy suy nghĩ lại.
- Ừ cũng nên suy nghĩ cho kỹ.
- Tôi suy nghĩ rồi.

Mãi nói chuyện, Sầm Giang quên mất, anh đứng lên. Hương Thủy tròn mắt:

- Hết đau rồi hả?
- Ừ!
- Vậy là nãy giờ anh giả bộ? Giả bộ nè!

Hương Thủy tức mình đánh mạnh vào người Sầm Giang. Sầm Giang né tránh chạy đi Hương Thủy hét văng lên:

- Ba xạo! Dám nói trặc chân mà chạy như vậy đó hả?

Cô chạy đuổi theo Sầm Giang mà lòng chột lằng lằng, vì đã tìm thấy một Sầm Giang dễ thương, nghịch ngợm.

- **A**nh Giang ! Ghé lại đi ăn cá viên ngen. Chà, mùi cá viên hấp dẫn ghê!

Hương Thủy hít mạnh một cái như quá thèm vậy, làm Sầm Giang phải tấp ngay xe vào, mua liền hai xâu cá, dọn bỏ tương ớt cho thật cay, cả hai vừa ăn vừa hít hà.

Đang ăn, Sầm Giang cười phá lên:

- Ăn từ từ thôi!

- Bộ người ta là hề cho anh cười hả?

Sầm Giang mỉm cười rút khăn giấy lau bên má Hương Thủy:

- Đâu có ai giành ăn. Từ từ thôi, chỉ sợ là không có tiền trả.

- Không có mang theo à?

- Ừ. Lúc này quên nói.

- Chết!

Miếng cá viên trong họng Hương Thủy suýt rơi ra:

- Sao bây giờ mới nói?

- Vậy ăn xong chuẩn bị vọt.

- Nè, lỡ bị bắt thì sao?

- Gọi ba em đi bảo lãnh.

- Ông đánh cho què giò. Làm sao đây?

Sầm Giang nhướn mắt rút trong túi ra hai tờ hai chục ngàn:

- Bao nhiêu đây ăn đủ chưa, đến hai mươi ghim đây.

- Cái anh này!

Hương Thủy véo mạnh vào tay Sầm Giang một cái. Sầm Giang nhăn mặt:

- Hôi này... thô bạo quá đi mất!

- Ai biểu anh... lúc này thân với cái cô văn thư lắm mà.

- Thì cổ thân với mình, mình thân lại, bánh quy đi...

- Bánh ít lại chứ gì? Đồ đáng ghét!

Hương Thủy tọng luôn miếng tương ớt vào mồm Sầm Giang, miệng dính tùm lum tương ớt đỏ. Cô cười lên khanh khách:

- Đẹp trai quá trời luôn.

Tức mình, Sầm Giang lấy ngón tay quẹt vào tương ớt quẹt lên mặt Hương Thủy. Anh trêu:

- Bây giờ không phải Hương Thủy nữa mà là...con mèo ngao. Hi hi... ha ha...

- Còn anh là con mèo ngáo ộp. Hi hi...

- Anh là con mèo ngáp ộp cũng được. Nhưng còn em đã là con mèo phải xinh đẹp sạch sẽ. Đứng yên anh lau cho nào!

Từ lúc nào cả hai gọi nhau “anh anh em em”. Sầm Giang lau vệt tương cho Hương Thủy, ánh mắt thoáng gần gũi như hôm nào đã hôn nhau. Sầm Giang ngượng ngừng lùi ra xa:

- Em muốn ăn bao nhiêu, anh gọi nữa?

- Thôi! Có phải chúng mình luôn luôn đi như vậy, anh tốn tiền lắm phải không?

- Ngoại đâu cần anh nuôi, bà có tiền lương hưu. Anh làm chi để nuôi anh.

- Thì để dành tiền cưới vợ.

- Nghèo như anh có cô nào thương mà cưới.

- Tại anh... không ngỏ lời với người ta.

- Người ta trên cao, còn anh ở tận cùng dưới thấp, làm sao dám ngỏ lời.

- Ngốc lắm! Người ta chia tay với tình yêu của mình vì... người ta đã thay đổi.

- Đáng ghét!

Sầm Giang ngẩn người ra, rồi vụt kéo mạnh Hương Thủy vào mình, anh không còn muốn để cho tự ti mặc cảm giày vò mình, mà anh muốn đón nhận láy tình yêu. Anh run run sờ lên má cô, ánh mắt cô long lanh, ánh mắt nói lên tình yêu thiết tha của hai trái tim cùng rung cảm và chung nhịp đập.

- Sầm Giang!

Sầm Giang vừa quay lại, một cú đấm như trời giáng vào mặt anh, tá hỏa tam tinh, làm anh loạng choạng muốn ngã. Lập tức, một cú đấm thứ hai và thứ ba tiếp theo. Nam Giao hầm hầm:

- Mà biết tại sao tao đánh mày không? Tao cảnh cáo mày, Hương Thủy là của tao, mày dang xa ra.

Sầm Giang lau máu miệng:

- Chia tay với anh là quyền của Hương Thủy. Nếu anh không làm tổn thương cô ấy, không bao giờ cô ấy nói lời chia tay với anh.

- Hương Thủy đã tha thứ cho tao. Mày là thằng phá bĩnh, cô ấy không còn yêu tao nữa vì Sầm Giang. Tao hận mày.

Sầm Giang nghiêm giọng:

- Anh cứ hận tôi, nhưng đừng làm khổ Hương Thủy và nên mừng là cô ấy không còn yêu anh nữa.

- Đồ khốn nạn!

Nam Giao định lao đến Sầm Giang nữa, Sầm Giang lách người.

- Tôi không muốn đánh nhau với anh. Anh cũng chẳng phải đối thủ của tôi. Hãy về nhà, đừng đi uống rượu nữa mà gác tay lên trán suy nghĩ mình làm đúng cái gì, sai cái gì?

- Tao cóc thèm hiểu. Xưa nay, khi tao khó khăn, Hương Thủy đều ở bên tao. Vậy mà bây giờ vì mày... Đồ khốn kiếp!

Cú đấm của Nam Giao vào khoảng không, anh ngã chuỗi luôn trên mặt đường không dậy nổi nữa. Sầm Giang lắc đầu. Anh lấy điện thoại gọi cho Chí Tường.

- Cậu hãy đến đây lo cho Nam Giao, anh ta đã say quá rồi.

Nhìn đồng hồ, Sầm Giang vội chạy đi. Giờ này có lẽ Hương Thủy đang chờ anh. Đúng là cô cũng đang ngồi trước ly cà phê và xem đồng hồ liên tục. Quá đáng, bắt người ta chờ!

- Hương Thủy!

Vừa vào tới thờ mệt, Sầm Giang ngồi xuống ghé:

- Xin lỗi ghen, đợi anh lâu chưa?

Hương Thủy phụng phịu:

- Mới có hai mươi phút thôi. Ghét!
- Anh xin lỗi.

Hương Thủy vụt cau mày:

- Áo anh làm sao mà lòi thối và bẩn nhu vậy? Giống... đánh nhau quá vậy?

Sâm Giang cười gượng:

- Anh...

Điện thoại của Hương Thủy reo, cô cầm máy lên nghe:

- Alô. Gì vậy Chí Tường?
- Anh Nam Giao... anh Giao sắp chết rồi Thủy ơi.
- Cái gì?

Hương Thủy nhảy nhồm lên:

- Cậu nói chơi hả?
- Cậu đến bệnh viện ngay đi, bệnh viện 115 ấy!
- Vâng, vâng.

Hương Thủy tắt điện thoại:

- Anh Giang! Đưa em đến ngay bệnh viện 115 đi. Anh Nam Giao... Chí Tường nói sắp chết.

Sâm Giang mỉm cười:

- Anh ta say rượu thối, chết cái gì mà chết! Áo anh bị dơ là do anh ta cứ túm áo anh đấy.

- Tại sao lại túm áo anh?
- Ảnh nói anh cướp mất em.
- Em muốn đến bệnh viện, anh có đưa em đi không?
- Nếu em muốn đi thì anh đưa đi.
- Mau lên!

Trên đường đi, Hương Thủy cứ giục Sầm Giang:

- Chạy mau lên tí nữa anh Giang.

- Anh đã nói với em là anh Giao không sao. Anh ấy say rượu, chính anh gọi Chí Tường đến và vờ như vậy mà anh đi gặp em trễ, bắt em đợi.

Giọng Sầm Giang bực bội, nhưng dường như không được Hương Thủy quan tâm. Dù cô nói trái tim cô chuyển hướng, nhưng thói quen lo lắng cho Nam Giao vẫn không bỏ, nó đã ăn sâu vào máu và vào tim cô. Xe vừa đến bệnh viện, bỏ mặc Sầm Giang lay hoay gọi xe, cô chạy vào bên trong:

- Hương Thủy!

Chí Tường méo máo:

Sầm Giang thật tàn nhẫn, hấn đánh anh Nam Giao gãy xương chân. Tại cậu tất cả.

Hương Thủy sững sờ:

- Gãy chân, có thật không?

- Cậu vào mà xem đi!

Để trả lời Hương Thủy, Chí Tường lôi tay cô vào Nam Giao đang nằm trên giường một chân băng bột, mặt xanh tái nhợt nhạt. Anh khẽ nhòm đầu lên gất nhỏ:

- Chí Tường! Mày điện thoại cho Hương Thủy đến làm gì, Hương Thủy bây giờ đâu có còn thương anh nữa.

Hương Thủy bàng hoàng bật khóc:

- Sao ra nông nổi này hả anh?

- Anh không trách Sầm Giang đâu. Dù gì nó cũng được ba em ui ái mà... Anh đau quá Thủy ơi. Mà anh đã chịu thua khi em nói không còn cảm giác với anh nữa, tại sao Sầm Giang còn ghen hờn đánh gãy chân anh. Đúng là ba anh xuống dốc, ai cũng bạc bẽo.

Nam Giao ứa nước mắt. Hương Thủy ôm choàng lấy bàn tay Nam Giao:

- Nam Giao! Em xin lỗi anh. Em biết em phải làm sao rồi.

Đúng lúc Sầm Giang xuất hiện ngay ngưỡng cửa, Chí Tường chặn lại:

- Mà còn dám đến đây sau khi đập anh Nam Giao gãy giò à?

Sầm Giang sừng sốt:

- Cậu nói gì lạ vậy Chí Tường? Lúc anh Giao ngã, anh đã quá say mà còn muốn đánh tôi tôi gọi điện thoại kêu cậu tới...

Nam Giao xoa tay:

- Sầm Giang! Tôi biết cậu ghen nên đánh gãy giò tôi. Nhưng tôi nói tôi chịu thua cậu, vì bây giờ Hương Thủy đã thích cậu, vậy mà cậu...

Nam Giao làm như ghen ngào không nói được Sầm Giang kêu lên:

- Anh Nam Giao! Anh không thể nói quấy cho tôi. Tôi...

Hương Thủy quay phắt lại, cô túm lấy ngực áo Sầm Giang đẩy anh ra ngoài:

- Anh đúng là xấu xa. Em đã chọn anh, tại sao anh có thể vì ghen mà đánh anh Nam Giao như vậy hả?

Ánh mắt Hương Thủy đầy lửa giận, làm Sầm Giang lạnh cả người:

- Hương Thủy! Em cho anh là loại người vì ghen đi đánh anh Nam Giao sao?

Chí Tường cười gằn đẩy mạnh Sầm Giang cái nữa:

- Mà đi đi, còn phân bua cái gì nữa? Tao mà nổi nóng lên, tao sẽ đánh lại mày gãy giò đấy.

Sầm Giang nghiêm mặt:

- Nhưng mà tôi không hề đánh anh Giao gãy chân. Hương Thủy em phải tin anh!

- Anh đi đi!

Hương Thủy phủ tay Sầm Giang, còn Chí Tường lôi Sầm Giang đi:

- Đây là bệnh viện, mày đừng có làm ồn.

Cánh cửa phòng đóng lại. Sầm Giang nắm hai tay vào nhau. Nam Giao bị gãy chân phải băng bột và anh là cái kẻ đã gây ra thương tích cho Nam Giao. Có một sự thật như thế, sao anh không biết? Anh nhất định chờ Hương Thủy ra, giải thích cho cô hiểu.

Thời gian cứ lạnh lùng trôi qua... Đã đến lúc Hương Thủy phải rời bệnh viện về nhà.

- Hương Thủy!

Sầm Giang đứng lên:

- Em phải nghe anh nói đã, Hương Thủy.

Sầm Giang đi nhanh cho bằng ngang Hương Thủy:

- Em phải tin anh! Anh không hề đánh anh Nam Giao, tuy rằng cả hai có xô xát nhỏ.

- Xưa nay em biết tính anh Giao, không bao giờ anh ấy lừa dối em cả.

- Có nghĩa là em không tin anh?

- Em rất muốn tin. Nhưng mà...

Mặt Sầm Giang tối sầm lại, anh đi thụt lùi ra sau:

- Nếu như vậy... anh không có gì để giải thích với em cả, dù anh đã đợi em những mấy tiếng đồng hồ. Em đón xe về đi. Chào!

Sầm Giang băng mình chạy đi. Hương Thủy sững sờ nhìn theo, cô muốn gọi anh lại, muốn được nghe anh giải thích. Chờ cô được mấy tiếng đồng hồ nhưng gặp mặt là anh có thái độ như vậy sao? Sầm Giang băng mình qua đường giữa dòng xe như mắc cửi. Sao mình không gọi anh ấy?

Hương Thủy giận đến rung, cô vung mạnh tay. Sầm Giang! Anh đã không biết lỗi còn bướng. Lẽ ra anh phải giải thích cho em nghe chứ, em đâu nói là em không tin anh. Em mới vừa nói chữ “nhưng mà” là anh đã gây sự. Được! Đã đi thì từ nay đừng có nhìn mặt em nữa.

Giận dữ, Hương Thủy đón taxi leo lên đi. Cô trông thấy Sầm Giang đi lầm lũi trên đường, định gọi nhưng anh đã lao vào con hẻm đi mất tiêu.

Lòng Hương Thủy tràn ngập những hờn giận...

- Ai đó?

Nam Giao chụp lấy mảnh thạch cao toan bó vào chân, cánh cửa bị đẩy vào, Chí Tường cười trấn an:

- Em đây mà.

- Mà làm cho anh mà sợ mất hồn luôn, tưởng Hương Thủy.

- Thì anh cứ nói chân anh đã lành.

- Lành như thế nào lành được khi mới có mấy ngày. Anh mà phải dùng khổ nhục kế để kéo Hương Thủy lại, mà hiểu không?

- Em biết mà.

- Tao tỏ ra quân tử không đi thừa Sầm Giang, nhưng cái này... làm tao khó chịu lắm.

- Đừng lo, em giúp anh. Hương Thủy xưa nay tánh hay lạc lòng, nhưng sẽ quay lại với anh thôi.

Chắc chắn như thế. Nam Giao cắn mạnh đôi hàm răng. Anh ghét sự phản bội. Vậy mà San San rồi đến Hương Thủy cũng phản bội anh. Anh phải kéo Hương Thủy lại, để cô là của anh.

Chí Tường nhìn xuống chân Nam Giao:

- Vậy anh có bị thằng Giang đánh không?

- Không! Anh đánh nó và nó né ra, lỡ đà anh té ngã, bị con sư tử đá gần đó đè lên chân và rồi anh nghĩ ra một kế...

Chí Tường cười tíu tít mắt:

- Kế của anh là kế ông Không Minh.

- Chứ sao, Nam Giao mà!

Nam Giao cười, không phải nụ cười vui mà là những ý nghĩ thù hận cứ nhen lên trong đầu. Ngày nào đó anh sẽ dạy cho Hương Thủy bài học. Ngày nào cô si mê anh, vì anh làm tất cả, sao có thể thay đổi? Đàn bà con gái, một dạ hai lòng đáng khinh tất cả.

Tiếng chân ngoài hành lang, Chí Tường vội bước ra cửa và cười tươi:

- Hương Thủy, thăm anh Giao hả, anh đang đau nằm rên này giờ.

Một câu chào của Chí Tường cho Nam Giao chuẩn bị, anh nằm xuống và rên hừ hừ.

Hương Thủy bước nhanh vào phòng:

- Anh đau sao không bảo Chí Tường đi gọi bác sĩ?
- Bác sĩ đến rồi, nhưng nứt xương, nó đau trong xương lặn. Hương Thủy! Nếu như anh bị queg, đi thọt chân, em có quan tâm đến anh không?

Hương Thủy hoảng sợ:

- Nứt xương chân có thể bị què sao anh?
- Anh cũng không biết.
- Ôi? Sầm Giang. Hương Thủy thấy giận Sầm Giang làm sao. Tại sao lỗ mãng, du côn du đảng đến như vậy chứ?

Nam Giao hé mắt ra nhìn Hương Thủy và lại rên lên:

- Hương Thủy! Em đừng xa anh ghen. Bây giờ anh chỉ có em là người thân nhất đời mà thôi.

Hương Thủy mềm lòng ngồi xuống:

- Em biết làm gì giúp anh bớt đau bây giờ?
- Em ở bên anh, cơn đau sẽ dịu xuống còn phần nửa.
- Em sẽ ở bên anh.

Nam Giao mỉm cười kéo bàn tay Hương Thủy đặt lên môi mình.

Hai người chạm mặt nhau ở cầu thang công ty, Hương Thủy giận dỗi quay ngoắt người đi, môi cô bặm lại, cô tự nhủ mình: Anh phải làm cái gì đó thì tôi mới hết giận anh.

Sầm Giang cũng khựng lại, nhưng rồi anh cúi đầu đi luôn. Từng đêm, mỗi lúc nhắm mắt lại, anh cứ nghe lời của cô vang lên: “Em rất muốn tin anh. Nhưng mà...” và rồi thái độ của cô khi cô đẩy anh ra cửa, có nghĩa cô cũng tin

anh đánh Nam Giao gãy xương chân. Trong tình yêu phải tin vào nhau, cô chưa tin anh vì trong trái tim của cô hãy còn hình bóng Nam Giao.

Ý nghĩ ấy khiến lòng Sầm Giang chua xót lẫn cay đắng. Tất cả tại mình, đã biết mình không xứng với người ta cũng cứ yêu. Bây giờ thì... nên quên đi.

Hương Thủy đi lên phòng ngồi, cô nhìn quanh. Sáng nay cô không có đầu óc đâu để làm việc. Đứng lên lấy cái ví, Hương Thủy rời công ty. Không biết đi đâu, cô đành vào bệnh viện thăm Nam Giao.

- Hương Thủy! Anh biết em sẽ đến mà.

Mắt Nam Giao bừng sáng lên:

- Em mua gì cho anh vậy?

Hương Thủy để bịch trái cây lên bàn:

- Em mua hồng khô và nước ép trái cây cho anh.

- Cám ơn em nhen. Sao, Sầm Giang giải thích như thế nào với em?

Nhắc đến Sầm Giang, Hương Thủy tức giận:

- Ảnh bảo ảnh chẳng có lời giải thích nào cả, rồi bỏ đi.

- Em cũng đừng vì chuyện anh. bị đánh nứt xương chân mà gầy gổ....ái... da... đau quá!

Làm như cố ngồi dậy mà không được. Nam Giao kêu lên vẻ rất đau. Hương Thủy lo lắng:

- Anh còn đau lắm sao?

- Chứ em xem, nứt xương chân mà. Nhưng mà nhờ như thế này, anh mới biết em vẫn còn quan tâm đến anh.

Nam Giao cầm lấy bàn tay Hương Thủy siết nhẹ:

- Dù có đau mấy anh cũng không cảm giác đau. Ngày trước anh chủ quan, nhưng cho đến khi em nói tình cảm của em chuyển hướng, anh mới nhận ra anh đã quên San San để yêu em. Tiếc là...

Nước mắt Nam Giao trào ra khóe mắt.

Hương Thủy sưng sờ:

- Anh Nam Giao! Anh khóc sao?

- Cả đời này nếu anh mất em, đúng là anh ngốc nhất, bởi vì xưa nay có ai lo và quan tâm đến anh như em đâu.

Nam Giao kéo nhẹ tay Hương Thủy cho cô đối diện gần sát anh:

- Hương Thủy!

Anh cúi hôn lên bàn tay cô, bàn tay lần lên gương mặt Hương Thủy vuốt ve:

- Đừng xa anh...

- Anh Nam Giao! Anh gọi tôi tới...

Sầm Giang khựng lại nơi ngưỡng cửa. Không ngờ Nam Giao gọi điện thoại kêu anh đến, để chứng kiến cảnh hai người âu yếm nhau.

Nam Giao buông tay Hương Thủy ra:

- Hương Thủy? Anh biết em sẽ đến nên gọi Sầm Giang đến. Nào! Sầm Giang, cậu giải thích đi, tôi sẵn sàng tha lỗi cho cậu vì ghen hờn mà đánh tôi nứt xương chân, cũng như không báo công an về hành vi lỗi mẫn của cậu.

Anh ta đúng là quê gớm! Sầm Giang lắc đầu. Anh không muốn giải thích nữa. Giải thích làm gì, sáng nay gặp anh, cô làm lơ rồi cô đến đây.

- Không cần!

Sầm Giang quay người đi nhanh. Nam Giao gọi lớn:

- Này, Sầm Giang... Tôi mà đi được, tôi sẽ chạy theo cậu. Hương Thủy đỡ anh dậy!

- Không cần! Anh không cần nói gì cả, đã quá đủ cho em hiểu, con người anh ấy lỗi mẫn nên luôn cư xử lỗi mẫn.

Nam Giao cúi đầu giấu nụ cười. Giờ thì anh chỉ còn ra sức thuyết phục Hương Thủy bằng tình yêu của anh, cô đã từng yêu anh kia mà.

Chí Tưởng giật phăng trái táo Hương Thủy đang ăn:

Cậu than buồn mà ăn liền miệng như vậy hả? Không hiểu sao cậu có thể quay lưng lại với anh Nam Giao, đi với loại người như Sầm Giang.

- Cấm nói xấu người vắng mặt!

Hương Thủy cầm trái táo khác tọng vào mồm Chí Tường:

- Lúc anh Nam Giao làm cho tôi buổi cậu có biết Sầm Giang luôn bên tôi và có cảm giác mình thật vui.

Chí Tường bĩu môi:

- Và cậu cho đó là tình yêu? Đó chẳng qua là lúc cậu cô đơn trống vắng nên cậu cần Sầm Giang. Còn anh Nam Giao bao giờ cũng là tình yêu lớn trong tâm hồn của cậu.

Hương Thủy ngẩn người ra nhìn Chí Tường. Có đúng là như vậy không? Không! Lúc Sầm Giang hôn cô, cô có cảm giác rung động, nếu đó không phải là tình yêu thì là gì?

- Cậu còn nghĩ cái gì nữa, hãy mau làm đám cưới với anh Nam Giao. Đừng để tên Trác cười vào mặt, là nó đã rữa cái hận cậu và anh Nam Giao từng phá đám cưới của nó.

- Làm đám cưới một lần nữa?

- Dĩ nhiên rồi và lần này không được chạy trốn.

- Cả hai đang nói gì mà vui vẻ vậy?

Nam Giao chống cây nạng đi lộc cộc vào Chí Tường vội đứng lên đi lại dìu Nam Giao:

- Em phân tích cho Hương Thủy hiểu, tình cảm dành cho Sầm Giang chỉ là một tình cảm nhất thời, còn khi đã yêu ai thì làm sao quên.

Nam Giao gật đầu:

- Chí Tường nói phải đó Hương Thủy. Chúng mình hãy làm đám cưới đi, em không phân vân hay nghĩ ngợi gì cả.

Chí Tường vờ đi ra cửa:

- Anh Giao! Em ra ngoài mua cái ăn nghen.

Còn lại hai người, Hương Thủy bối rối nhìn Nam Giao:

Anh muốn chúng mình... đám cưới:

- Chúng ta yêu nhau mà, đừng để cho những người bên ngoài phá hoại tình cảm của chúng ta nữa. Ngày mai, anh tháo băng chân, anh sẽ lo làm đám cưới. Thật ra, chúng mình cũng chuẩn bị đâu đó xong xuôi hết rồi. Hương Thủy lại đây với anh!

Nam Giao kéo tay Hương Thủy cho cô lại ngồi bên anh, anh sờ tay lên má cô:

- Cả tháng nay em lo cho anh vất vả quá phải không? Nếu như không còn yêu anh, em đâu có lo cho anh.

- Anh Nam Giao!

- Anh có thể bỏ tù Sầm Giang khi nó đánh anh mang thương tích, nhưng vì em anh bỏ qua tất cả. Anh cũng có cái sai là mềm lòng trước San San, lần đó để tên Trác phá đám cưới chúng mình. Sau này không ai phá đám cưới chúng ta được nữa, em hiểu không?

Bàn tay Nam Giao lần lên gương mặt Hương Thủy, cô vừa định nói anh đã ập môi anh vào môi cô. Nụ hôn dịu dàng rồi mạnh dần lên. Hương Thủy cự mình kêu khẽ:

- Anh Giao!

- Không muốn anh hôn em à? Lâu quá anh chưa hôn em, chúng mình đã bỏ phí thời gian. Đừng phí thời gian nữa em nhé.

Đôi môi Nam Giao lại tìm môi Hương Thủy, cô yếu đuối đón nhận, lòng vẫn hoang mang, có còn yêu Nam Giao không?

Từ lúc nào bàn tay Nam Giao trật vai áo Hương Thủy, một cách quả quyết đặt nụ hôn nóng lên vai cô, lên cổ và lần xuống bộ ngực. Nam Giao nói trong hơi thở nóng bỏng:

- Cuộc đời anh nếu như không có em sẽ bỏ đi, như một thân cây giữa đồng khô hạn mà chết. Cho nên em đừng bỏ anh nghe Thủy.

Nụ hôn cháy bỏng cho Hương Thủy cảm giác ngây ngất trái tim cô mềm đi trong đại khờ. Mọi phản kháng như cô đọng lại yếu đuối, cô buông mình theo cảm xúc.

Nam Giao cần cô, anh là người đàn ông dễ sa ngã nếu như có từ bỏ anh. Xin lỗi anh Sầm Giang khi em đã chọn Nam Giao. Vì Nam Giao cần em và vì những kỷ niệm từng có với anh ấy. Có thể tình yêu của Hương Thủy không còn

trộn vện cho Nam Giao như ngày nào, nhưng lương tâm của cô buộc cô quay lại với Nam Giao.

Đêm nay, trong căn nhà nhỏ của mình, Sầm Giang ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh trong không gợn áng mây, tim anh se lại. Anh và Hương Thủy đang giận nhau, cô hiểu lắm anh, còn anh...

Một buổi chiều xám xịt

Mịt mù màu mây đen kịt

Nghe nỗi đau òa vỡ trong lòng.